

OKO ZA OKO

LAURA GRIFFINOVÁ

metafora

Krvavý hon za pomstou právě začíná...

Obhájkyně Brynn Holloranová se mezi policajty, zločinci a advokáty cítí jako ryba ve vodě. Dobře vypadající mladá právnička dokáže svým břitkým humorem a kousavými poznámkami v soudní síni vzbuzovat respekt. Svou práci miluje a všichni vědí, že není radno brát ji na lehkou váhu, avšak její osobní život nestojí za řeč.

Když se ale z vězení podaří uprchnout zákeřnému sériovému vrahovi, kterého kdysi sama pomohla dostat za mříže, jedno je jisté: Brynn se rázem ocitá ve smrtelném nebezpečí, protože krvavý hon za pomstou právě začíná...

Brynnin zaměstnavatel je na ostří nože s dallaskou policií, a tak se musí s požadavkem na ochranu svých obhájců obrátit na soukromou firmu. Tvrdohlavá právnička se ale nedokáže smířit s představou, že ji bude na každém kroku sledovat houf bodyguardů. Načasování nemohlo být horší. Brynn řeší nejdůležitější případ své kariéry a odmítá dělat ústupky i za cenu ohrožení vlastního bezpečí.

Osobní strážce Erik Morgan také není příliš nadšený z přiděleného úkolu. Brynn mu nedává spát, přitahuje ho a narušuje tím jeho koncentraci. Oba si ale záhy uvědomí, že smrtelné ohrožení je víc než reálné a že nelítostný nepřítel dokáže proklouznout nečekaně blízko.

Laura Griffinová

OKO ZA OKO

Přeložila Jitka Jiterská

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Desperate Girls © 2018 by Laura Griffin

Originally published by Gallery Books,

a Division of Simon & Schuster, Inc.

Translation © Jitka Jiterská, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-392-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-391-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-078-9 (print)

Pro Tracy

Obsah

1	7	17	211
2	25	18	229
3	40	19	237
4	52	20	242
5	70	21	248
6	91	22	266
7	99	23	274
8	115	24	293
9	120	25	297
10	136	26	311
11	145	27	326
12	151	28	333
13	162	29	342
14	172	30	347
15	192	Epilog	356
16	207	Poděkování	361

1

Jeniffer Ballardová měla v plánu si dnes večer trochu užít. Při té myšlence jí srdce poskočilo, když se svým volvem zajížděla k příjezdové cestě svého domu a pohledem kontrolovala okolí. Žádné dodávky od televize. Ani obouchané kombíky patřící reportérům. Přelétla pohledem obě strany ulice, ale viděla jen povědomá auta na známých parkovacích místech. Pohlédla do zpětného zrcátka na vjezd u domu naproti přes ulici, byl prázdný – což mohlo, ale taky nemuselo být dobrým znamením.

Zajela do prostorné garáže. Když sbírala nákup ze sedadla spolujezdce, zapípal jí telefon s příchozí zprávou. David: *Mám zpoždění. Dorazím za 20 minut.*

Vydechla úlevou. Aspoň bude mít čas dát si sprchu a převléknout se do něčeho svůdnějšího, než je uhlově černý overal, který si oblékla do práce.

Vyklouzla z auta a spěchala do domu. I když měla náruč obtěžkanou potravinami, připadalo jí, že má prázdné ruce. Nemusí se pročitat žádnými soudními případy ani zvažovat žádné předsoudní kroky. Všechno za sebou nechala v kanceláři, včetně svého laptopu, což byl pro změnu dobrý pocit.

Jen schovala steaky a všechny přísady na salát do ledničky, pak omyla brambory a strčila je do trouby. Zkontrolovala hodinky. Patnáct minut. Odzátkovala merlot. Stejně se musí nechat vydýchat. No fakt. Nalila si půl sklenice, a zatímco trochu té tekuté odvahy usrkávala, vydala se do své ložnice.

David měl merlot rád. A měl alergii na včely. Zvláštní, kolik věcí se člověk o svých sousedech za ty roky naučí. Taky věděla, že je rozvedený, bezdětný a je jedním z nejlepších kardiologů v Dallasu.

Odložila skleničku na umyvadlo v koupelně, pustila sprchu a husté vlasy si smotala do drdolu, protože jí nebude zbývat dost času na to, aby je vyfénovala. Svlékla si šaty a stoupla si pod horký proud vody.

Rande. *Dnes večer.* Žaludek se jí nervozitou zachvěl a ona si najednou přála, aby to víno neochutnávala.

Na Davida narazila minulý týden v obchodě pro domácí kutily a on ji pozval na rande právě tam, v uličce se žárovkami.

Měli bychom někdy zajít na večeři, řekl s tím svým bezstarostným úsměvem.

Byla tak překvapená, že tam jen tak stála a zírala na něj dobrých pět vteřin, než z ní vypadlo *To bych ráda!*

Bylo to spontánní. A špatně načasované. Jenže jakmile ta slova vyřkla, už nebylo cesty zpět.

Navrhla mu, že by možná měli počkat, až skončí její proces u soudu, ale jeho prázdný výraz jí napověděl, že o tom zřejmě nemá ani tušení. Ale jak by o tom nemohl vědět? Copak nečte noviny? Možná měl plné ruce práce se zachraňováním životů, takže ani nepostřehl ten mediální cirkus, který se v průběhu posledních čtyř týdnů v její soudní síni odehrával.

Jeho naprostý nezájem o její profesionální život jí im-

ponoval. A to hodně. Líbila se jí představa, že se může stýkat s někým, kdo o ní nebude přemýšlet jako o soudkyni Ballardové nebo o Její Ctihodnosti. Většinu mužů talár odstrašoval a ona za poslední dva roky, co ji zvolili soudkyní, neměla jediné rande.

Vyšla ze sprchy a zabalila se do ručníku. Když otevřela svůj šatník a přelétla pohledem po té nekončící řadě šatů, znovu se nervozitou zachvěla.

„Kruci,“ zamumlala a probírala se ramínky. Všechno vypadalo fádně, dokonce i její volnočasové oblečení.

Velmi málo žen dokázalo v soudní síni vyzářovat sex-appeal a zároveň si udržet respekt. Vzpomněla si na Brynn Holloranovou. Ta obhájkyň s kaštanovými vlasy nosívala halenky s hlubokým výstřihem a boty na jehlových podpatcích, a přitom každý věděl, že se s ní musí počítat. Jeniffer se vždycky oblékala nenápadně, do tlumených barev a pohodlných bot, i když ještě pracovala jako státní zástupkyně. Chtěla, aby se lidé zaměřovali na to, co má v hlavě, ne na její prsa, ale později se celou tou konzervativní právnickou fraškou začala cítit otrávená.

Její pohled se zastavil na pouzdrových šatech korálové barvy, které si vzala na promoci své neteře. Byly hezké. Ženské. Pamatuje si, že se v nich cítila sebejistě. Popadla ramínko, a než si to stačila rozmyslet, vklouzla do krajových kalhotek a přetáhla si šaty přes hlavu. Zapnula zip a upravila si látku přes prsa, jelikož těsný střih nenechával žádné místo pro podprsenku.

Jen se prohlédla v zrcadle. Nevypadá to špatně. Upravila si make-up a načechrala vlasy do ledabylého účesu tak, aby ladil k šatům. Nazula se do sandálů a obrátila do sebe poslední doušek vína.

V ložnici se jí rozezvnil telefon, chvátala, aby ho stihla zvednout. Možná něco nového od Davida. Ale na-

místo toho to byl Nate Levinson, bývalý kolega. Co by mohl chtít? Za tu dobu, co byla ve sprše, od něj měla dva nepřijaté hovory a ještě jeden další hovor z oblasti Beaumont. Nechala Nateův telefonát spadnout do hlasové schránky. Bylo to nepochybně pracovní a ona si vzala na večer volno.

Ještě jednou se podívala do zrcadla, načež vyrazila do kuchyně. V domě se zdálo být teplo, zastavila se u termostatu, aby zesílila klimatizaci. Na hodinách bylo 7.25. David by tu měl každou minutou být, a ona ještě musela okořenit steaky a namíchat salát. Vešla do kuchyně a ucítila pod chodidly nějaké křupnutí.

Podívala se dolů. Co to...?

Sklo. Po celé podlaze. Pohlédla přes místnost směrem k terase, a i přes teplý závan vzduchu jí ztuhla krev v žilách.

„Ahoj, Jennifer.“

Otočila se a jen několik palců od svého obličeje spatřila černou pistoli. Když upřela pohled na toho muže se zbraní v ruce, srdce se jí zastavilo. *Dobry bože, ne.*

Ty hovory od Natea i z Beaumontu, všechno najednou dávalo smysl.

Ten muž přistoupil blíž. „Na kolena.“

„Neubližujte mi.“

„*Hned!*“

Pokrčila kolena a už klečela na podlaze, kousky skla se jí zařezávaly do kůže. *Tohle se nemůže dít. Jak se to mohlo stát?* Srdce v hrudi jí divoce bušilo.

„Neubližujte mi.“ Zvedla k němu oči a ten naprostý klid v jeho tváři jí rozechvěl žaludek.

Hlavní pistole jí mířil na čelo. Bylo to chladné a tvrdé, v krku cítila žluč.

„Prosím,“ zakuňkala. „Udělám, co budete chtít, jen –“

„Přesně tak.“ Jeho oči byly prázdné a bezduché. „To uděláš.“

× × ×

Brynn Holloranová si smočila prsty v teplé vodě a pohlédla na hodiny.

„Na co máte dnes náladu?“ Chrissy otočila vzorníkem s laky na nehty a pohlédla na Brynninu krémově bílou halenku. „Tělová? Jemně růžová?“

„To ne.“ Brynn vytáhla lahvičku a položila ji na stůl.

„Zářivě červená.“ Chrissy se usmála. „Dnes musíte mít zasedání u soudu.“

„V pondělí.“

Chrissy přikývla. „Vyhražete,“ konstatovala, zatímco jí odstraňovala nehtovou kůžičku. „Červená je vaše šťastná barva.“

Brynn znovu pohlédla na hodiny a projel jí nervózní záchvěv. Vážila si Chrissyiny důvěry, ale v potlačení stresu jí to moc nepomáhalo. Nic nepomáhá, dokud nevstoupí do soudní síně.

„Velký případ?“ zeptala se Chrissy.

„Ano.“ „Velký“ je slabé slovo. „Je to případ vraždy a proti tomuhle státnímu zástupci jsem ještě nestála.“

Chrissy se otočila na své židli a vytáhla pár horkých ručníků. Když jimi obalovala Brynniny dlaně, zkoumala její tvář skrz mlhavý opar. „Povedete si skvěle. Bude jen zírat.“

Chrissy byla vždycky její zarputilou zastánkyní, od té doby, co ji Brynn zastupovala ve sporu s tím bídačkem, správcem budovy, který ji oškubával na nájemném. Brynn ji ani nehájila oficiálně, jen mu poslala hodně nepříjemný dopis na firemním papíře. Ten křivák se stáhl a Chrissy nabídla Brynn doživotní manikúru zdarma – což nemohla přijmout, samozřejmě. Brynn by po Chrissy nikdy ne-

žádala nic zadarmo, na druhou stranu jí nebylo proti srsti dorazit k ní v rušný pátek a požádat ji, zda by ji nemohla někam vmáčknot.

Chrissy rozbalila ručníky. Namačkala si do dlaně hydratační mléko – s vůní eukalyptu a máty – a začala Brynn masírovat předloktí. Bylo to tak příjemné, měla chuť složit hlavu na stůl a poplakat si.

Masáž skončila až příliš brzy, Chrissy protřepala lahvičku s lakem o dlaň, načež odšroubovala uzávěr.

„Soud je v Dallasu,“ pronesla Brynn. „Mám ještě asi tisíc věcí, které musím dodělat, ale nemohla jsem opustit město, aniž bych se tu zastavila.“

Chrissy pozvedla upravené obočí. „No to se ví, když jedete do *Dallasu*,“ odvětila, zatímco zručně natírala nehet červeným lakem.

Chápe, jak je vzhled důležitý. Pracuje v kosmetickém průmyslu. Díky ošetřením pleti a tvrdým tréninkům nevypadala dvašedesátiletá majitelka salonu na víc než na padesát a Brynn doufala, že jednou bude mít taky takové štěstí. Pokud se dřív neupracuje k smrti.

Brynn přistála na telefonu textovka od Rosse, kolegy z práce. Přejela přes displej malíčkem volné ruky.

Perez se pohřešuje.

„Sakra.“ Vzhlédla. „Omlouvám se, musím si zavolat,“ oznámila a vytukala Rossovo číslo.

Zvedl to na první zazvonění. „Kde jsi?“ naléhal.

„Na jednání. Co tím myslíš, že se ‚pohřešuje‘?“

„Měli jsme spolu mít v devět hodin videokonferenci, aby si nacvičil svou svědeckou výpověď, ale vykašlal se na to a nezvedá telefon.“

„Zkus jeho přítelkyni.“

„Zkoušel jsem. A to mě znepokojuje. Neviděla ho a neslyšela o něm od úterý, ani nemá ponětí, kde je.“

Brynn spolkla nadávku. „Řekl jsi o tom Reggiemu?“

„Jsem na cestě do kanceláře.“

„Sejdeme se tam,“ odvětila. „Něco vymyslíme.“

Jakmile telefon odložila, Chrissy vzala Brynninu dlaň do ruky a rychle dokončila první vrstvu laku. Přezkoumala svou práci, a než zapnula lampu na sušení, spěšně nanasla ještě druhou vrstvu.

„Musím běžet. Já –“

„Pět minut.“ Chrissyin přísný pohled vylučoval jakékoliv námitky. Vypůjčila si další lampu ze sousedního stolu, a než odešla do zadní místnosti, vložila i Brynninu druhou ruku do tepla.

Brynn toužebně upírala pohled na svůj telefon. Chtěla zavolat Reggiemu. A zkontrolovat si e-maily. *Sakra*. Jak je možné, že se Perez pohřešuje? Možná to tak není. Možná jen někde vyspává po opici. Přesto se jí žaludek sevřel hrůzou, když pomyslela na všechny možné důsledky. Její osmnáctiletý klient měl být odsouzen na doživotí a jejich hlavní svědek se pohřešuje.

Zhluboka se nadechla a pokusila se uvolnit; nechala přetrvávající vůni eukalyptu, aby ji uklidnila. To zabralo asi jen na minutu, pak hodila kradmý pohled přes rameno. Chrissy zmizela vzadu a Brynn se mohla připlížit k pokladně. Vytáhla kreditní kartu, kterou si nechala položenou na peněžence, aby v ní nemusela hrabat nezaschlými nehty. Poté, co nechala extra velké dýško a podepsala účet, vyšla z klimatizovaného salonu do pohlcujícího letního parna.

Vklouzla do svého černého SUV a vyrazila napříč městem – cesta netrvala dlouho. Pine Rock bylo ospalé předměstí severně od Houstonu – jen přes šest semaforů a dva kostely.

Z reproduktorů auta se začalo ozývat vyzvánění Won-

der Woman, které měla nastavené její sestra, a Brynn přijala hovor.

„Už jsi odjela?“ vyzvídala Liz.

„Odjíždíme v neděli.“

„Perfektní!“

„O co jde?“

„Mike tu má kamaráda z vysoké školy, není z města. Zítra večer ho bereme na mexické jídlo a chceme, aby ses přidala.“

„Kéž bych mohla, ale mám toho hodně,“ odvětila Brynn.

„Říkáš to jen proto, že si myslíš, že je to rande.“

„A není snad?“

„Jen tex-mex a margarity. Úplně neformální. A je to milej kluk. Jsem si jistá, že byste si rozuměli.“

Liz a Brynn používaly specifické výrazy, když spolu mluvily o mužích. „Úžasnej“ znamenalo atraktivní alfa samec. „Milej“ byl výraz pro tuntu a poslední „milej“ kluk, se kterým jí sestra domluvila schůzku, byl skoro o deset centimetrů menší než Brynn.

Ne že by na tom snad záleželo. Co na tom, jak vypadal, pokud byl milý a laskavý a dokázal se celý večer obejít bez krkání nebo pomlouvání své bývalky? Ten problém byla Brynn.

„Vážně musím pracovat,“ namítla Brynn. „Zrovna teď mi tu něco hoří, už asi deset minut. Náš hlavní svědek se pohřešuje.“

„Sakra. Vážně?“

„Vážně.“ Odbočila na parkoviště u své budovy a spěšně zajela autem na obvyklé místo.

„No, kdyby ses mohla utrhnout a chtěla sis vyjít, zavolej mi.“

„Zavolám. Pusu.“

+

Brynn kráčela přes parkoviště opatrně, aby svými značkovými sandály od Jimmyho Chooa nešlápla do nějakého výmolu. Telefon hodila do kabelky a vydala se po schodech nahoru do přestavěného viktoriánského domu, kde se nacházely kanceláře firmy Blythe a Gunn.

Reggie tu nemovitost koupil před třemi lety, když svou advokátní kancelář přesouval z Dallasu do Pine Rocku. Z ulice se to místo zdálo kouzelné. Ale za ty roky strávené zápasením s profukujícími okny a s nevyzpytatelnou instalací se Brynnino nadšení pro architekturu postupně vytrácelo. Budova původně sloužila jako penzion, ale Reggie ji zrenovoval, aby se do ní vtěsnilo šest právníků, dva právní asistenti, jeden administrativní pracovník a recepční – nemluvě o stálém přívalu klientů, kteří proudili dovnitř a ven sedm dní v týdnu. Velké případy byly pro firmu lehce vydělané peníze, ale hlavním zdrojem příjmů byla zatčení ze sobotní noci.

Dnes ráno byla čekárna bez usazených matek a bez sevřených dlaní manželek. Křeslo recepční bylo rovněž prázdné a Brynn následovala vůni čerstvé kávy do Reggieho kanceláře.

Faith seděla za svým mahagonovým stolem a otírala si oči kapesníčkem. Brynn se zarazila. Reggieho asistentka nikdy nebrečela. Matka pečovatelka celé advokátní kanceláře se nenechala jen tak něčím vyvést z míry, nehledě na to, jak bláznivě se věci vyvíjely.

Brynn vkročila dovnitř. „Faith?“

Vzhlédla, vyplašená, a její obvykle dokonalá řasenka jí stékala po tvářích.

To určitě kvůli těm jejím dvěma pubertálním synům, kteří se neustále dostávali do nějakých problémů, a Faith si začínala dělat starosti, že ten starší jede v drogách.

Brynn poklekla vedle ní. „Faith, co se stalo?“

Faith pevně zavřela oční víčka a zavrtěla hlavou.

„Brynn!“ zaburácel Reggie ze své kanceláře. Dveře se s trhnutím otevřely a její bělovlasý šéf vyšel ven. „Brynn, naklusej dovnitř.“

Střelila po něm pohledem a znovu obrátila pozornost k Faith. „Jsi v pořádku?“

Jemně si otřela nos. „Ano, jen... už běž.“

Brynn vstala a následovala Reginalda H. Gunna, jednoho z majitelů, dovnitř kolem jmenovky na dveřích nesoucí jeho jméno. Zdi místnosti byly lemovány regály napěchovanými právní literaturou a každý roh byl zaplněn stohem krabic se spisy. Reggie obešel svůj přeplněný stůl a Brynn si všimla saka s jemným proužkem, přehozeného přes opěradlo jeho křesla. Hedvábný růžový kapesníček zastrčený v přední kapse jí napověděl, že se chystá jít později k soudu.

„Zavři dveře, buď tak hodná.“

Uposlechla jeho nevrlý příkaz a naposledy rychle pohledem zkontrolovala Faith, zatímco pomalu dovírala dveře.

„Posaď se,“ vyzval ji.

„Postojím. Co se děje?“

Reggieho kožené křeslo zavržalo, když se do něj usadil. Prohrábl si prsty husté vlasy.

„Volal mi Nate. Jeniffer Ballardová byla včera v noci zavražděna.“

Brynn se zapřela o zeď. „Co –?“

„Ještě neznám všechny podrobnosti, ale zavraždili ji někdy včera večer v jejím domě.“

Zavraždili.

Brynn ztuhla krev v žilách. Krásná, bystrá Jen Ballardová *zavražděna*. Ta slova k sobě nešla do jedné věty.

Přistoupila blíž k Reggieho stolu. „Jak?“

„Nevím, jasný? Ještě jsem ani neměl čas mluvit s tamní policií. A je tu ještě něco –“

Ozvalo se rázné zatukání na dveře. Ross nakoukl dovnitř a okamžitě zaměřil pohled na Brynn. „Už jsi mu to řekla?“

„Řekla mi co?“ vyzvídala Reggie.

Ross vešel do kanceláře, nevnímaje napětí, které se v místnosti vznášelo. „Perez se pohřešuje. Měli jsme si projít jeho svědeckou výpověď v devět, ale schůzka neproběhla.“

„Zkus jeho přítelkyni.“

„Neviděla ho a neslyšela o něm několik dní.“ Ross mrknul po Brynn a zamračil se. „Děje se něco?“

Odkáslala si. „Jen Ballardová.“

„Co je s ní?“

„Byla zavražděna,“ oznámil Reggie.

Rossovi spadla brada. „Cože?“

„Zabili ji v jejím domě včera v noci. Nahoře v Sheridan Heights, hned za Dallasem,“ vysvětlil mu Reggie. „Asi před dvaceti minutami jsem dotelefonoval s Natem.“

Ross střelil pohledem po Brynn, jako by mu snad měla vysvětlit, co se právě doslechl, ale to nemohla. Dva a čtyřicetiletá žena, která kdysi bývala jejich šéfovou, jejich rádkyní a jejich *přítelkyní*, byla mrtvá.

„A co je ta další věc?“ zeptala se Brynn Reggieho. „Říkal jsi, že je tu ještě něco.“

Reggie upřel pohled na Brynn. Byl to zkušený soudní advokát, ve vytváření napětí měl praxi, ale ten vážný výraz v jeho tváři byl až příliš skutečný.

„Co je to?“ naléhal Ross.

„James Corby je venku.“

Brynnino obočí vystřelilo vzhůru. „Venku?“

Ross postávající vedle ní zalapal po dechu.

„Uprchl.“

„Děláš si z nás srandu?“ Ross se chytil za hlavu. „*Jak* je sakra možný uprchnout z vězení s maximální ostrahou?“

Reggie zabodl pohled do Brynniných očí. „To nevím.“

Ale *věděl*. A stejně tak to věděla i Brynn. Jako asistentka státního zástupce vyšetřovala Brynn případ Jamese Corbyho spolu s tehdejší hlavní státní zástupkyní Jen Ballardovou. Brynn tak měla možnost si všimnout, že James Corby není jen násilník a sadista, ale že je taky chytrý. Děsivě chytrý. A ta představa, jak prchá z vězení, číhala v nejtemnějších koutech Brynniny mysli už roky.

Cítila, jak se jí svírá hrudník. Položila si dlaň na hrudní kost a snažila se nadechnout. Ale byl to Ross, kdo se ohnul v pase a vypadal, že se pozvrací.

„Krucí!“

„Hej,“ vyštěkl Reggie. „Tady se zracet nebude.“

Ross se napřímil a potřásl hlavou. „Tohle je šílený. Kde jsou ksakru federálové?“

„Pracují na tom,“ odvětil Reggie. „Tohle náhodou *vím*. Nate říkal, že ti na tom dělají už od samého začátku.“

„A to má být odkdy?“ vyzvíдалa Brynn.

„Od středy.“

„On uprchl ve *středu*, a my se o tom dovídáme až teď?“

Ross utrousil řadu jízlivých poznámek.

„Co to pro nás znamená?“ dožadoval se Ross. „Náš proces začíná v Dallasu *za tři dny*, hned po zatracený vraždě Jen –“

„To znamená, že musíme jednat,“ řekl Reggie. „Já už jsem nějaká opatření přijal.“

„Co tím myslíš?“ Brynn se nepodařilo skrýt v hlase jisté pochybnosti. Už měla tu čest s mnoha kriminálníky a považovala se za celkem znalou pouličního způsobu